

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico. 16 .
Estranger. . . . . 18 .

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

UN SANT QUE L' HI LLEVAN LA PELL.

¡Gloriós Sant Bartumeú! | Que al veure 'l martiri teu
A Espanya ballem un ball | Creyem veure 'ns al mirall.

ESPOSICIÓ DE GRACIA.

Hi ha á Gracia una societat verdaderament útil y civilisadora, que 's diu *El Fomento Graciense*. Los que la forman son gent de entusiasme per totes las ideas modernas, y al acostarse la Festa Major de la vila, en lloch de pensar en fer balls ó castells de foch, determinaren organitzar una manifestació del estat de tots los rams del saber y de la industria en dita vila.

Y treballant ab té y ab energia, y vencent obstacles, y lluitant ab la falta de local y de medis, lograren son objecte, de manera que avuy está oberta al publich la manifestació, y lo que es més bonich, encara, está oberta de franch, y pot visitarla tothom que vulga, pujant ja á molts mils los que han recorregut las salas desde lo dia quince en que s' obri.

Ni l' indole ni las dimensions del nostre semanari nos permeten fer, com voldriam, una ressenya detallada, que tindria que ser molt llarga y detinguda. Dirém sols que molts dels objectes exposats podrian figurar perfectament en certamens de primer ordre.

Alli hi ha llibres impresos á Gracia, alli hi ha treballs de estereotipia fets per la societat evangélica, que de segur no 's farien á Barcelona. Alli hi ha una màquina de fer lletres de imprenta, tant treballadora, que posada per son inventor, lo senyor Lopez en competencia ab una francesa. va fer disset mil lletres més en un jornal. Alli hi ha unas estoras que semblan cafetas, persianas inginyosas y altres treballs notables del mateix ram. Un llauné exposa uns marchs de quadro de llauna ó de zinch, que son de magnífich efecte, y un treballador manyá ensenya que sense disposar de maquinaria sab fer panys ab tanta precisió com los més perfectes. Los pianos de caixa de ferro, fets á Gracia, son además de bons, baratos, y los productos de sas fábricas de teixits, de sederias, de objectes de goma elástica y demés semblants, son ja coneuguts per tot arreu. Un sabater esposa unas elegantssabatas sense cap costura, y altres y altres, fins á prop de tres cents, ensenyan lo floreixent estat de son treball. Fins hi ha una sala de pinturas, al oli y á la aguada, que demostran ben bé que si avuy no hi ha á Gracia cap mestre, hi ha molta llavor de mestres ben sembrada.

Però no volem seguir aquesta ressenya, per la por de descuidarnos alguna cosa notable. Vajin á visitar aquet ensatx de exposició tots los que s' interessan pe 'l nostre adelanto, y es segur que no creuran perduts los passos que 'ls costi la visita.

Sembla que la Junta del «Fomento Graciense» pretent introduir una modificació en los premis, que creyem será luego imitada en exposicions de primer ordre. Ademes de premiar al amo expositor, estudia com premiará al obrer que haji fet la ma d' obra en objectes que per ella sigan notables.

Rei in dons lo Foment graciense y tots los demés que han contribuít al bon éxit de aquest modest ensatx la més cordial enhorabona de la Campana de la seva terra.

D' ACÍ D' ALLÁ.

¡Fá una calor espantosa! ¡Cualsevol diria que l' termómetro es un gefe carlista passat als nostres segons lo depressa que va pujant de graus!

Y cuant sento tanta xafugó miro envejós á Espanya. ¡Espanya si qu' está ben fresca!

Per aixó, únicament per aixó, poden dir los ministerials qu' es ben ditxosa.

Fins los que manan no deuen sentir la calor general. ¡Tot ho fan ab tanta frescura!

Vehuen que la filoxera fá estragos á Málaga; que apareixen cuchs en los ametllés d' Alcoy y freres en los carrers de Tarragona; la llagosta y 'ls cobradores de contribucions reben iguals mostres d' afecte en distintas provincias; grasos y lluentos los toreros pensan acabat de dinar en fer servir d' escuradents als magres y escanyolits mestres d' estudi; los contrabandistas continuan corretjin las escalas dels arancels y 'ls carrabiners fent guardia á las escaletas; als seminaris los aficionados á estudiar cánons accentuan la última ó per trobarhi més gust; la marina mercant ya no canta allò de

Dichoso aquel que tiene su casa á flote, y los senyors del govern, rè, ¡tant frescos!

Alguns ministerials volian, no obstant, anar

á pendre banys de mar, pero s' trobavan ab un inconvenient. No sabian nadar ni tenian carbassas.

Si bè ells son prou lleujers per no anar may á fons, no volian esposar la esquena fent exercicis de natació. Y aixó que la tenen molt flexible perque, per més que sembli estrany, lo tindrer la esquena doblegada es l' úrich modo, en aqueix país, de viurer ab la esquena dreta.

Van decidirse, donchs, per las carbassas. Se presentaren fent lo Tenorio á la Opinió pública y l' hi van clavá una declaració d' amor.

Un no com una casa fou la resposta. Van anar luego á examinarse de sentit polítich en la escola del sentit comú, y ls' hi van reprobar l' assignatura.

Y ab las dugas carbassas, una á cada brás, s' en van anar contents cap á la platxa.

* *

He dit que hi van anar ab dugas carabassas y potser m' he descontat. Com que antes no 'ls havian decapitat hi devian anar ab tres.

* *

Ja 'ls tenim en els banys. Acostumats á la conversació de Romero Robledo troban dolsa l' aygua del mar; troban lo mar petit al compararlo ab sa propia ambició; fins n' hi ha que afirman qu' es molt més profundo un discurs de n' Mariscal; preguntan si Neptuno es conservador al veurer que l' mar s' ha quedat tant blau, y algú anyadeix que si fos vert y als carlistas no 'ls hi fes pó aviat no n' quedaria.

Baix lo pes de aqueixa decepció prefereixen pescar, que hi son més habilis, y al caurer la tarde, cuan lo sol s' en vá á il·luminar altres terras méns felissas que la nostre, y la lluna té pó d' ensenyá 'ls quarts perque sab qu' en castella se n' dihuen cuartos y tem que en Orovio hi envié un recaudadó, en aquella hora dolsa y misteriosa, á la vora de las onas, se reuneixen los ministerials á menjar lo producte de la pesca.

Algú d' ells fent lo sopar tremola un moment pensant si será parent seu lo llus que tira á la paella.

Cánovas la té sempre pèl manech.

* *

Per pendrer la fresca Don Carlos se 'n ha anat més amunt que ningú.

Vostés ya deuen saber que á París s' ha elevat en un globo.

Y m' ha escrit un amich desde allí que mentres s' anava elevant se l' veyá tant petit, tant petit, que vá arribar á semblá de tamanyo natural cuant ya no més era com un topo de tinta.

A. T. O.

Diu un periódich de Madrit que passen de quatrecentas las fincas que en Navas del Rey no figuraban entre la riqueza imponible.

De segur que 'ls propietaris serian conservadors..... amagant sa riqueza pera poguer conservar-la mes, com los avaros amagan sos tresors.

* *

Més no es aixó lo particular, sino que posat lo fet en coneixement de l' Administració económica no s' ha pres cap determinació, continuant los ocultadors disfrutant tranquilament de sas *legítimas propietats*.

¡Havia de desmentirse aquell refran de «qui roba al comú no roba á ningú»?

A l' Austria si que li han fet un bon regalo ab la ocupació de la Bosnia y la Herzegovina.

Es lo mateix que si jo agraht als favors d' un amich li digues; tè, en premi de lo que has fet per mi te regalo els dines que porta aquell pinxo que passa, sino que tu els hi has de anar a pendrer.

En la provincia de Málaga, de ahont ja n' es fill en Cánovas, ara la filoxera hi fa verdaders estragos.

Lo govern no dona cuartos per que se la persegueixi conforme la gravetat de la plaga reclama. Tal vegada ho fassi ab un fi moralisadó. Tal vegada digui:

Si volen acabá ab la borrarera deixem que vajii fent la filoxera.

En Bélgica los periódichs catolichs animan á

sos correligionaris, y diuhen que son barco arribará á port mes tart ó mes aviat.

¡Arribar á port ray! A Espanya n' hi ha un que s' diu Palos.

La limpieza pública de Barcelona deixa molt que desitjar. Aquí sols saben netejar bé las butxacas.

Cuant no fá vent los escombriayres públichs s' encarregan d' omplir las caras dels transeunts de pols.

Y es trist que ns' fassin recordar d' aqueix modo allò de *Memento homo quia pulvis est*.

D' aygua ni gota. ¡Cuan més m' estimaria jo en compte de tenir una ploma de escriptor públich, tenir una ploma de aygua! ¡D' altre modo aniria! ¡Llavors si que en compte de fer «CAMPANA» un cop cada semana faria campana cada dial!

Alguns botiguers del carrer de Fernando tractan, en vista de que això del gas no s' acaba, de instalar dos ó tres aparatos de la llum dita Alfa per servirse de ella.

Si son dos los aparatos haurian de amagarlos molt, perque si donessin al carrer y pasessin per allí los pelegrins de Roma s' exposarian á quedar sense llum. La Alfa sols la respectarian, pero ¿com fer lo mateix ab la Alfa alfa!

En un poble de Catalunya lo local que servia de circnl dels moderats are serveix de cuadra pe 'ls caballs.

Véus aquí trobada la cuadratura del circul.

Lo cabo de exercit Diego Auladell condemnat á mort per lo concell de guerra, ha sigut indultat tenint que sufrir la pena immediata, que no es la de cadena perpétua com molts han cregut, sino la de deu anys de presidi conforme marca la ordenansa.

Ens felicitem del indult, sentint que no s' haja concedit á tots los reos que per vergonya de nostra civilisació han pujat al patíbul aqueixos últims dias.

Los inglesos se las pensan totes. Despres de fer una pilota de la pobre Turquía, trinxantla ab la seva propia Mitja Lluna; van despres y á la pobre Porta otomana, l' hi prenen la otomana y despres tiran la porta pe 'ls nassos á las demés potencias. No s' acontentan encara, y l' hi agafen la isla de Chipre Y després dihuen fent veure que s' axugan una llágrima.

—Turquía s' ha mort; com á recort etern de mon amor per ella, he plantat un *Xipré* sobre sa tumba.

Ha mort á San Feliu de Guixols lo conseqüent demócrata Pere Caymó y Bascós: un dels homes que més havia treballat per la nostra causa.

Quand LA CAMPANA toca á morts per un defensor de aqueixa idea sols s' aconsola pensant en cuant tocará á gloria per lo triunfo de la idea que defensa.

D. Carlos volgué anar en globo fins á Alemania, pero per desgracia seva es va quedar á mitx camí.

Sempre li passa lo mateix.

També s' ha quedat á mitx camí cada vegada que ha volgut arribar fins al trono d' Espanya.

Un capellá de Igualada no fa massa dias va pegar á son pare y á sa mare. Aixís ens ho diu l' *Eco del Noya*. Nosa tres pensém que deu creure arribá aviat á bisbe y ja desde are s' enseja á confirmar. Dihuen que la mare deya: ¡Crieu fills crieu capellans!

¿Que no coneixen en Barnés? .. ¿aquell amich de 'n Duble? .. ¿que fou empresari de toros? .. ¿que va donar las dos últimas corridas ab tant rumbo, que fins va daurar y platejar los cascós dels caballs?

Donchs ara tornarà á donar dos corridas més, una aquest diumenje y un altre el que vé, ab lo mateix brillo. Toros de punta, de la acreditada ganadería de Carriquiri; toreros de primera, valents, inteligents y graciosos, son andalussos. Vaja, la mar, 'ls dich que serán dugas corridas que no deixarán res que desitjar, los aconsellem que no deixin d' anarhi.

Creuem que además del cascós platejats y daurats, si arriba á presidir la plassa algun calvo, pensa l' empresari daurarli la clepsa,

perque fassi més efecte y puga arrancar un aplauso, ja que ha recullit tanta xiula.

A D. Mariano Maspons lo dia del Sant, que era aquesta semana, no li varen fer serenata.

LO BOTXI.

Despreciat per los homes, en víctima de son crim ells me van convertir, y are en compte d' odiarse ells mateixos tots sos odis concentran en mí.

Y son recor al posar en mas maas, ells me feren son venjador, y així digueren:

«De tots sobre ell caigui l' oprobri cruel que en son front se marqui la maledicció, que 'l pa de sa casa pastí ab sançh y fel y tingui per armas vergonya y doló.

Y aqueixa herencia á sos fills deixi, que 'ls maldaxi la societat.»

Y sol deixantme, de sas culpas lo manto m' tiraren y mos crits y mon plany escoltaren sensa pietat!

¿Qui d' un home á un altre home feu jutje?

¿Perqué alaban qui falla una mori? ¿Perqué pensa tothom que en mí pensa que 'l botxi no 'è cap ni t'è cor?

¿No se sab bé que jo soch de la imatge divina copia també?

¡Ah! Com dañina fera á qui 'l hi lliensan un trist animal que aviat devorant lo senten cruixir, a mí, instrument pobre del géni del mal, me tiran la víctima portada á morir!

Ells obran sempre justicia estricta. Jo sens delictes soch criminal.

¡Fins quant me pagan lo treball, lo dine á terra lliensan y en mí venre orgullosos no pensan á son igual!

Lo torment que fá micas los ossos y del reo 'l do or sens igual, y 'l cruixir de los nervis que 's trencan baix lo cop de la lloenta desral son mon gran goig,

y 'l soroll que, rodant per la escala tacanilla de roig, fa 'l cap del qu' exala demunt del patibol son últim sospir,

allí, entre 'l bullici del poble furios, mon pit més depressa de pler fan glatir y, com tots culpable, me sento ditxós.

Perque dels homes en mí respira tota la ira, tot lo rencor, que en mí deixaren

de sos pits la crueltat sense treva, y al cumplir sa venjansa y la mèva gosó de horror.

Molt més alt que l' altiu seyyor noble que ab sos peus trepitjava la lley al botxi tots los pobles miraren trepitjant lo cadáver d' un rey.

L' executá, y 'ubriach de plaer, aquell dia, quant va finá, plè d' alegría

lo botxi, á sa casa joyós vá tornar y 'ls fills y la dona vejeren á poch amarga rialla sos llavis mostrár, y sos ulls miradas plenas d' estrany foch sobre l' trono

l' butxi alegre, en jorn negre, 'ls peus llingués, y á aquell poble

á qui un ser l' hi robà la esperansa, tremolant, altre rey de venjansa, en ell veje.

Per la ma del Destino trassada hi ha la historia del mon dins de mí; Deu mateix, en sos fulls sanguinosos, ma figura imponent vá imprimí.

La eternitat fon los segles, y avuy se contempla de la maldat en mí lo temple ahont avuy encare hi té culto l' mal.

En vá busca l' home que ab son orgull creix arribar ahont brilla lo llum del ideal: lo butxi los segles encare presideix.

La sançh que m' taca en cada gota un crim denota que l' hom no hi veu;

recort viu de los temps que passaren las venjansas que 's odís dejaren van detrás meu.

—¡Ah! ¿Perqué lo botxi t' ha dat vida fillet meu, tú tan pur y gentil, en ta boca la gracia de un ángel dona gracia á ton riure infantil?

¡Ay! ¡Ton candor ta ignocencia, ta lendra hermosura me fan horror!

¿Perqué ab pura passió, oh dona, tractas á aqueix infelís? á son cor, tú, mare, sigasli més fiel anfejal y pensa que així l' fas felís ¿que hi fá que l' mon neci te digui cruel?

¿Mon vil ofici vols que segueix?

¿que t' maleixe potser voldràs?

¡Pensa que un dia

al que avuy vens jugá ab ignocencia malehit com á mí, sens clemencia, també veurás!

Traduít de JOSEPH DE ESPRONCEDA.

Las llanas espanyolas han tingut varios premios á la Exposició de París. Tant han llamat la atenció que la cort Pontificia vol també conèixer la llana espanyola.

A aqueix efecte s' está organisant una gran romeria per donar gust á la curia romana.

***

Una «Juventut Católica» d' un poble de Catalunya vá celebrar ab un gran xéflis l' idea de la romeria. A las nou de la nit vá comensar y á las tres de la matinada encare hi havia dos jóves católichs, ab los ulls espurnejant, l' un de colsos á la taula, l' altre ajegut en un sofá.

Aquell deya apurant los restos de una copa: —Roma ha de ser una gran cosa. Lo Rom es tant hò y es mascle, que será la Roma que es famella.

L' altre provaba de cantar corrandas mitj en llatí mitj en catalá, y deya pensant en una coneguda:

Un quidam, un tros de quoniam te cumquibus cuando celis y ab Flávias plenas de gracia fá maremagnum un perdis.

La unitat passa á sé céntim quan tè dos ceros davant; ¡Cóm més ceros allí 's posin ménos valdrá la unitat; com no valdrá poch Espanya si los que al front d' ella ván son tants ceros, son tants ceros que ningú 'ls hi escriurá may!

Los periódichs católichs de Roma comensan á fer propaganda per que canonisin á Pio IX, y ja ván fent llista de miracles.

Que hi anyadeixin aqueix: Una de las cosas que més molestavan á Pio IX era tenir á prop seu al bisbe de la Seu d' Urgell. De modo que un caixal que se ns' havia corcat á nosaltres l' hi feya mal á n' ell. Cosa verdaderament milagrosa.

Don Juan Mañas y Trassas ha comensat á estudiar lo moviment literari catalá, y en la primera carta que consagra á aqueix estudi diu á mossen Colléll, que está conforme ab las ideas del periódich d' aquest últim «La veu de Montserrat».

La veu de Montserrat es un periódich carlí, que l' altre dia parlant de Berlin deya que allí s' hi reunian totas las majordonas de la diplomacia. (No deya precisament majordonas pero digali h.)

Quant Lleó tretze puijá al soli deyan qu' era tolerant y un neo 'm digué al instant:

¡tolerant! ¡ja ha begut oli!
—Es papa y are l' atrapu dihent mai d' ell—jo l' hi diguí
—¡Tolerant! un papa aquí més qu' un papa ha de sé un ¡papu!
—Si es tolerant y s' escapa de's descendents de l' Ignasi....
—Home, home, llavoras casi será, no un Papa, una papa.

De Constantinopla han expedit ordres oferint recompensas als que trobin las senyoras que 's ván escapar del harem turch.

De modo que are als borratxos en compte de á cá la Ciutat los portarán en carretó á casa 'l consul de Turquia.

Serán los primers qu' agafarán turcas.

TOT PASSA.

Passa nevat lo Jener
Lo Febrer també fret passa,
Y ab vent que tot hu arrabassa
Lo airat Mars passa també.
Lo suau Abril ha pasat;
També lo Maig ab sas flors;
Y lo Juiny ab grans dolors,
Per aquell que no ha estudiat.
Juriol, Agost, y Setembre
Passan; l' Octubre fineix...
Passa Novembre, Decembre....
Y l' Ajuntament.... segueix.

TOBIR.

Un home que 'n havia fet de secas y de verdas 's vá arrepentir y vá anar á confessarse. El capellá tot esgarrifat l' hi digué:

—No se si 'l podré absoldre; vosté ha fet molts pecats.

—Oh ja veurá es que el pare sempre 'm deya que un home ho ha de saber fer tot.

Un acaudaladissim propietari y distingit militar de un poble no molt lluny de Barcelona esplicava una vegada que fent uns fonaments havia trobat un manantial de ayguas minerals. Añadia que del análisis resultava que las ayguas se componian de ferro, magnesia y llautó.

—¡Llautó! vá exclamar sorprès un dels que se l' escoltavan. ¿Pero aixó criarà verdet y es un veneno?

—Per aixó hi ha la magnesia. Per purgars' en.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Cassino.
2. ID. 2.ª—Ventall.
3. ENDEVINALLA.—Candia.
4. MUDANSA.—Massa messa missa mossa mussa.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Agramunt.
6. CONVERSA.—Roman, pressech.
7. CREU DE PARAULAS.

M A
D I D O
M I L O R D
A D O L F O
O R F A
D O

8. GEROGLÍFICH.—Hi ha més tontos que sabís.

Ha endevinat 7 solucions lo ciudatá Jenani; n' han endevinat 6 los ciudatans Tronera Atrevit y Bombe Manlleuenc; 5 Miseria fam y C.; 4 los ciudatans Trencalós, Savonach y Xirinxixeta y 3 no més lo ciudatá J. Arderiu.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse los ciudatans Kalló, Jaume I, Claudio Riaps, Comich d' Horta Pau Sala, Jenani y Moratilla.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que envian los ciudatans: Ocurantista pobre, J. Josep, Pascual, Meifren, Miseria fam y Comp. Un Barber, N. Paper, Vigilant del Barri, J. V. de Orpi, Pera Buñol, Araba de Tarragona. Un circ-cruc, Noy maco, Dos sultans, Lienceri. Un socialista, Joseph Giffells, Rialla, Senyó de Trona y Samarraire.—Ciudatá. C. Lchip: Anirá tot—Je-

nani: Paciencia, home.—6 de Rosquillas: aprofitarem un geroglífich.—L. C: Tindrém cuidado ab lo que 'ns demana.—Senyor fet per forsa: No 'l podem complaure.—No tinch tinta: Es bó el treca-coscas.—P. Gran: Es massa delicat.—Comich d' Horta: Anira tot.—Claudio Riaps: De vosté també molta cosa.—Fluviollet: El geroglífich.—B. B. y R.: De vosté alguna cosa.—Jaumet: Sol serveix un geroglífich.—Ralió: De vosté casi tot.—Filacó de nou: Aniriam molt bé si no hi hagués fiscal d' imprenta.—J. Arderiu: Tot s' insertará.

I.

Segona p' ima segona
dos primera m' ha robat;
y es tan guapa y tan bufona
que sols mirarla una estona
es una felicitat.
També en primera l' estima,
segons ell diu, de debó;
y aixó molt me desanima
pues que la coneix de prima
antes d' estimarla jo.

CLAUDIO RIAPS.

II.

—D.ª Total ¡vol veni?
—¡Ay! hu dos tres no pot sé.
—Ni á passejar?

—No.

—¿Perqué?

—Vingués la hu tres quatre, sí.

JENAM.

ENDEVINALLA.

Sens ser bestia ni persona
trobarés que tinch dos ulls,

y mellas voltas serveixo
per desenredar embulls.
Sense ser arbre tinch fullas,
tinch un clau que fa anar just,
y per molt estrany que t sembli
corto y pinxo qu' es un gust.

CÓMICH D' HORTA.

MUDANSA.

A la terra del tot es,
y en el tot tot es de tot;
per mon tot si jo pogués
me 'n anaba á dalt d' un bot.

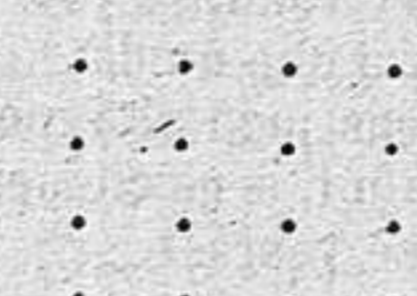
CLAUDIO RIAPS.

CONVERSA.

—¡Paula!
—¿Qué volia senyó Pau?
—¿Qué saps ahont es la senyora?
—Mon senyor, no li sabria dir.
—¡Y en...
—¿Qui vol dir?
—Dona, tú y jo ho hem dit.

B. B. y R.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletres que lleigidas horison-
tal y verticalment digan: la primera ratlla un fruit; la
segona un poble de Catalunya; la tercera 's veu en la
plassa de toros, y la quarta en la guerra.

CASTAÑA.

TRENCA-CLOSCAS.

—¿Vo's olla cent dias?

—¡Ca!

Formar lo nom d' un home polítieh espanyol.
FLUVIOLET.

GEROGLÍFICH.

A B

comp.

1873 1874 e

E T R

1875 1876

N O P R

N G I I B

1877 1878

JAUMET.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mítj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SEMANA.—Festas majors.

ESMORSAN

Tothom té un forasté ó dos
á menjá arrós y d' arrós.

Y DESPRÉS BALLAN

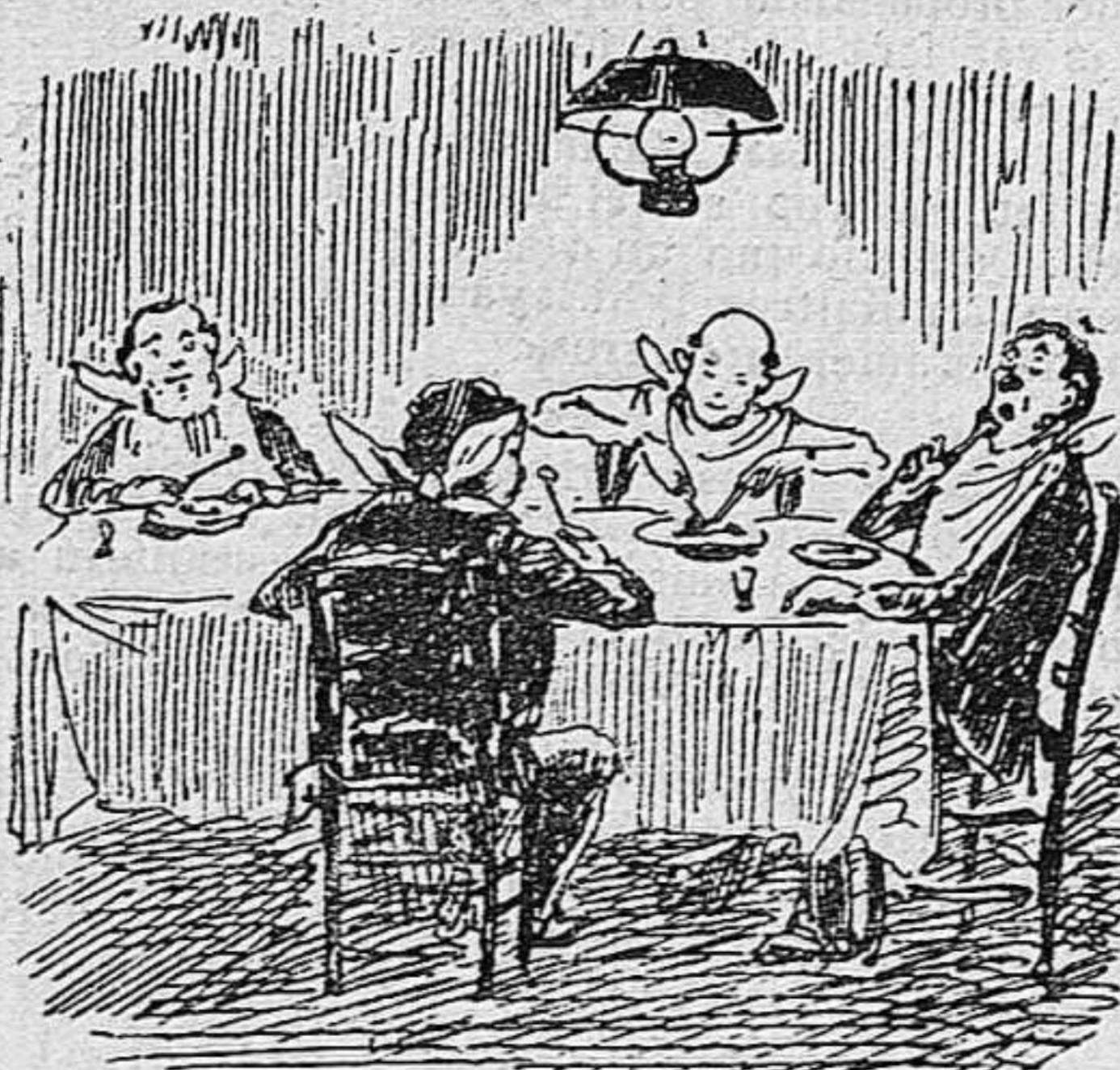
Després de menjar, per postras
ballan agafats com ostras.

Y BALLAN

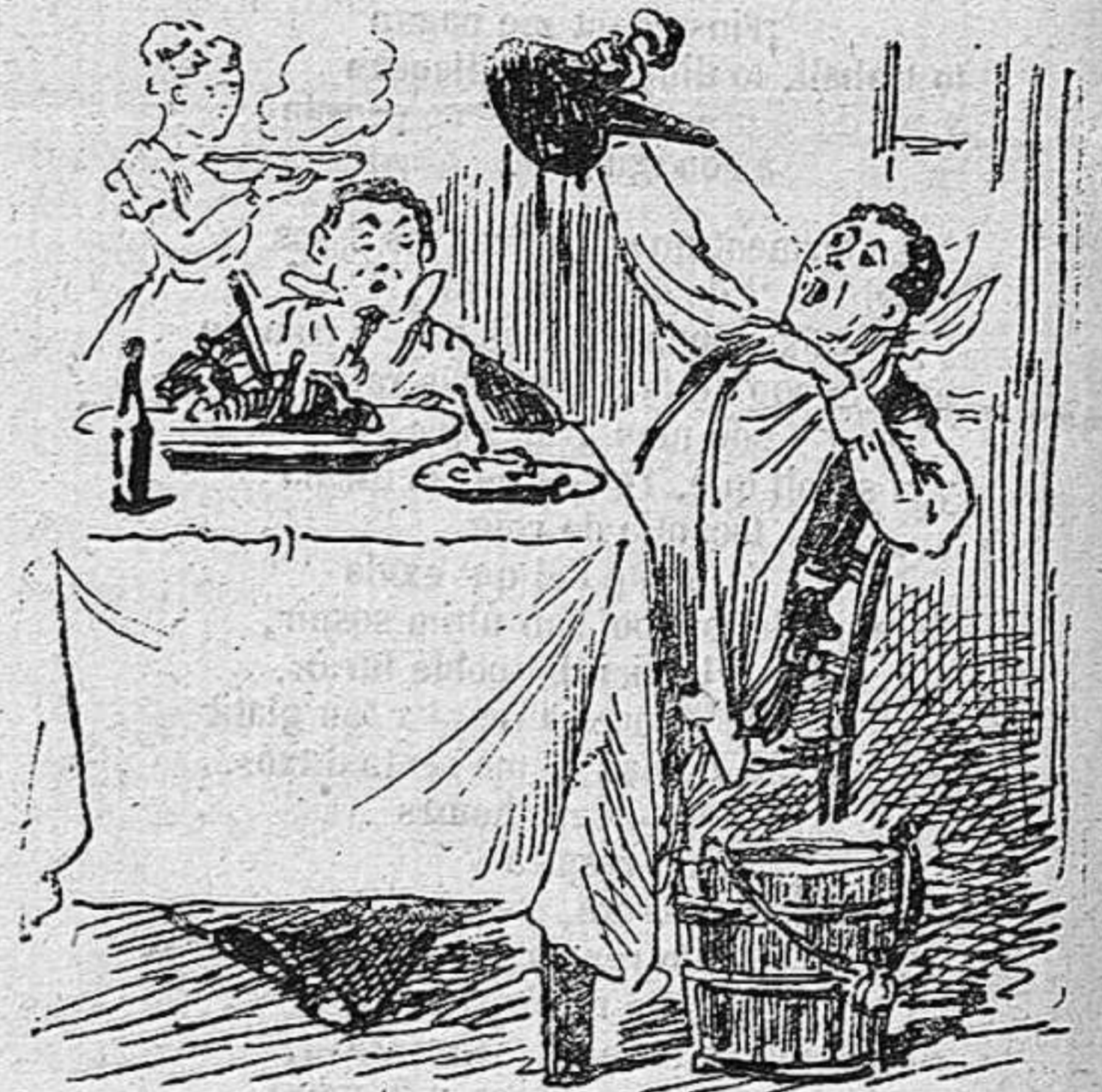
Firs qui no sap lletra, 's nota
que aquí á Espanya sab la Jota.

SOPAN

Qui mira 'l dibuix s' estranya
de qu' encara s' menji á Espanya.

DINAN

Aqueix beu y 's desespera
pensant ab la filoxera.

Y TORNAN Á BALLAR

Menjá, ballá, sempre aixó
ve á ser la festa majó.